

De som der delen

Colofon

ISBN: 978 90 8954 649 4

1e druk 2014

© 2014, Thérèse Evers

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving omslag: Evelien Veenstra

Fotografie omslag: Conny Plomp en Gerry Buijk

Vormgeving binnenwerk: Peter van Dam

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De som der delen

Ontmaskeringen door een
zedenrechercheur

Thérèse Evers

“Trauma’s zijn een gegeven in dit leven, maar dat betekent niet dat we er een leven lang toe veroordeeld zijn. Ze hebben het destructieve vermogen om slachtoffers hun levensgeluk en levenskracht te ontnemen, maar ook de kracht om te transformeren en tot leven te brengen. (...) Zo kan ons lijden tegelijkertijd onze redding zijn.”

Peter A. Levine

Voor Trudi ... jij alleen ziet mij zo dichtbij

en

voor Klaas en Marije, die mijn kinderen willen zijn

Dit verhaal is grotendeels op ware gebeurtenissen gebaseerd. In verband met de privacy zijn alle namen in dit boek gefingeerd. Elke gelijkenis met personen met dezelfde naam berust op toeval.

Van de in dit boek beschreven politieonderzoeken zijn de personages, achtergronden en gebeurtenissen zodanig gewijzigd of samengevoegd en zijn namen, plaatsen en data gefingeerd of zodanig geanonimiseerd dat elke gelijkenis met lopende of afgesloten onderzoeken toevallig is.

Ontmaskering – Carl Gustav Jung (1875-1961) sprak in zijn theorie over archetypen onder andere over de persona – een Grieks woord dat oorspronkelijk ‘masker’ betekende. Deze maskers stellen de mens in staat om een karakter, een persoon uit te beelden zonder dat dit noodzakelijk het eigen karakter hoeft te zijn. Het is de mogelijkheid om verschillende kanten van zichzelf te tonen aan de buitenwereld en vormt de grondslag van het sociale leven van de mens. Bovendien helpt het om beter te overleven. Maar wanneer een persoon zich te veel identificeert met die rol kan dit schadelijk zijn voor de persoonlijke ontwikkeling. Zo’n mens vervreemdt van zijn eigen natuur.

Voorwoord

Nog steeds zijn we op zoek hoe signalen van seksueel misbruik te herkennen. Dat is nodig om te weten wanneer alarmbellen moeten gaan rinkelen en wanneer er opgetreden moet worden om kinderen in veiligheid te brengen.

Ondanks de seksuele vrijheid van vandaag, rust er nog steeds een groot taboe op het praten over eigen seksuele ervaringen, zo heeft het onderzoek van de Commissie-Samson ons geleerd. Een goed gesprek zal ons dus niet verder brengen.

We zullen het daarom moeten hebben van 'het lezen van het gedrag'. Om te voorkomen dat slachtoffers nogmaals getraumatiseerd worden en om te weten hoe hen te helpen hun leven op de rit te krijgen, vereist het omgaan met deze kinderen zeer veel deskundigheid.

Dit boek neemt de lezer mee in de belevingswereld van het misbruikte kind en van de als kind misbruikte volwassene. Het geeft een goed inzicht in de gevoelens en ervaringen van slachtoffers van seksueel misbruik. Zij voelen zich in de steek gelaten, niet serieus genomen, niet gewenst, verraden en gebruikt. Zij hebben kort gezegd het gevoel er als mens niet toe te doen.

Het als kind vertonen van vaak extreem moeilijk en onaangepast gedrag als reactie op het misbruik, is jaren niet herkend als signaal van een getraumatiseerd verleden en werd daarom reden voor drastische maatregelen, zoals het langdurig opsluiten in de isoleercel.

Het gevoel er niet toe te doen en de volstrekte eenzaamheid van vaak heel jonge kinderen beheerst meestal nog jaren later het leven, zoals het niet kunnen verblijven in een ruimte waar een klok tikt en het dwangmatig slaan op haar benen direct voort blijkt te komen uit het seksueel misbruik van de hoofdpersoon in dit boek.

Dit is slechts een greep uit de beschreven situaties waarvan we veel kunnen leren.

Voor de opsporings- en vervolgingspraktijk is het immers van belang om beter te kunnen begrijpen waarom een slachtoffer zich op een bepaalde manier gedraagt.

Hulpverleners geeft het handvatten voor het verkrijgen van inzicht in de belevingswereld van het slachtoffer en het kiezen van de juiste therapie.

De hoofdpersoon is er gelukkig in geslaagd haar leven op de rit te krijgen. Dat ging niet vanzelf. Het kostte veel inspanning en doorzettingsvermogen om haar verdere leven niet door het ondergane leed te laten bepalen.

Thérèse Evers heeft haar levensverhaal verwerkt in een spannend verhaal, waardoor het lezen niet voelt als ‘deskundigheidsbevordering’, maar het dat wel is.

Rieke Samson

(voormalig procureur-generaal en voorzitter van de Commissie-Samson)

I

Verlies

“Elke nacht hebben we de mogelijkheid de bron van onze creatieve geest aan te boren, waar wijsheid sluimerend wacht op een helder bezoek.”

Fariba Bogzaran

1

Nergens iemand te zien, alleen jij en ik. We lopen richting de spoorwegovergang. Het is mistig en soms loop je zo ver achter me dat ik je nauwelijks kan zien. Ik roep je naam: 'Elisa, Elisa!' Ik steek het spoor over en kijk om waar je blijft. Mijn voeten zorgvuldig op de stoeptegels, binnen de voegen. Jij aarzelt. Ik vraag me af waarom, er komt immers een trein aan. 'Deze trein stopt voor mij!', schreeuw je in mijn richting. Je woorden vallen dood tussen ons in. Ik ben je grote zus, ik weet dat de trein niet meer kan stoppen op deze afstand. Jij reist nooit met de trein, dus wat weet jij daarvan. En ineens dringt het tot me door: je gaat niet oversteken. Ik begin terug te rennen en gil dat je dit niet moet doen. Ik schreeuw dat de pijn over zal gaan, dat we er samen uit zullen komen. Ik huil en ik probeer mijn gezicht zo op te heffen dat jij mijn tranen ziet en het niet zult doen. Voor mij desnoods. Ik ren terug tot ik bij de inmiddels gesloten spoorbomen ben. Nu hoef ik alleen nog maar onder de slagboom door te kruipen en je vast te pakken. Mijn verkrampte kuiten weigeren elke opdracht tot bewegen. Mijn schreeuw wordt gesmoord door wind en knetterende regen. Ik kan niet bewegen, ik kan niet bij je komen. Je glimlacht zoals alleen jij dat kunt, maar je grote verwonderde ogen huilen. Dan stap je op het spoor. Het is even beangstigend stil, gevolgd door het zoemen van de rails, het suizen en de slagwind van de passerende trein. En daarna weer die stilte. Er is niemand te zien. Alleen ik en heel veel van jou. Ik zit op mijn knieën op het spoor en probeer stukjes van jou te herkennen. Ik bekijk wat ik in mijn hand heb en waarvan ik denk dat het bij je schedel hoort. Ik huil niet, af en toe ontsnapt er een snik. Tot ik de hik krijg en daarvan wakker word.

De strijd over mijn naam is kort voor mijn geboorte beslecht, zo gaat het verhaal. Na de zoveelste ruzie. 'Ik ga geen jongensnaam verzinnen', schijnt

mijn vader eigenwijs geroepen te hebben. ‘Ik weet namelijk zeker dat het een meisje wordt. Dat voel ik.’

‘Jij weet het weer, jij voelt het weer. Jij weet altijd alles!’, zou mijn moeder gebriest hebben. ‘Waarom weet je dan niet wanneer we eindelijk van deze kutflat kunnen verhuizen?’ Mijn moeder had een flatfobie, maar mijn vaders ondernemersdrang bracht hem tot op heden niet verder dan het huren van een schamel flatje aan de rand van Zoetermeer. Heel aardig voor een twintigjarige, maar mijn moeder stikte elke dag opnieuw tussen de muren van de bedompte woning op de zesde verdieping. ‘En als ik naar buiten keek,’ zou ze me jarenlang over haar fobie blijven vertellen, ‘dan zag ik nog meer flats. Overal lagen en nog meer lagen met opgestapelde mensen. Dan wilde ik alleen nog maar naar beneden springen.’

‘En toch zeg ik je, het wordt een meisje. Ik wil haar Jolanda noemen’, schijnt mijn vader besloten te hebben. Ik was hun eerste kind en ik geloof niet dat ze al op mij rekenden; een kind van twee kinderen, net twintig allebei.

‘Geen sprake van, dat is te burgerlijk’, had mijn moeder geroepen met haar handen om haar hoogzwangere buik. Er was oorlog om alles, waarbij vooral de verbale strijd over de juiste woordkeuze, lidwoorden of uitspraak hoogtij vierde in deze fase van hun wankele puberrelatie.

‘Hét ... zout!’, articuleerde mijn vader dan vanuit zijn koppige betweterigheid.

‘Dé ... zout!’, reageerde mijn moeder vanuit haar behoefte aan strijd.

Het woordenboek moest geregeld uitsluitel brengen en dan nog was er geen vrede. Onder invloed van drank en de typische en misschien niet eens zo verkeerde gewoonte van mijn ouders om ruzie goed te maken met een spelletje, is mijn naam daags voor mijn geboorte bij wijze van compromis bij elkaar gescrabbeld. Ze waren het snel eens over de eerste letter. Die was ondeelbaar, hun eigen namen begonnen immers allebei met een T. Daarna mochten ze allebei drie letters pakken en werd de onbegrijpelijke naam Taminjo bedacht. Vanaf de dag dat ik die letters zelf kon schrijven, heb ik de laatste twee als favoriet gehad. Die schreef ik graag en sierlijk. Met een overdreven feestelijke aanloop naar de hoofdletter J en een bijna nonchalante uithaal bij het sluiten van de o. Dat ik het dronken scrabble-avontuur – dat overigens in de loop der jaren door mijn ouders vervormd werd tot een weloverwogen keuze voor hun zoektocht naar een unieke

naam – verbasterde tot Jo, hebben mijn ouders nooit gewaardeerd. Toch onderteken ik alleen officiële documenten zoals mijn processen-verbaal netjes ambtshalve met Taminjo van Bachem. Verder wil ik Jo genoemd worden. Kort maar krachtig. En je hoeft niet steeds uit te leggen waar je naam vandaan komt. Dat scheelt plaatsvervangende schaamte. Bovendien gaf het mij de illusie dat ik niet uit hen voortkwam, maar uit nog onbekende ouders die in mijn fantasie liefdevol de naam Jo voor me bedacht hadden.

Hoe anders was het bij mijn vier jaar jongere zusje. Mijn ouders waren in een laatste opwaartse stuiptrekking van hun relatie en er was in die fase niets zo mooi als het nieuwe kindje dat op komst was. Al maanden voor haar komst was duidelijk dat zij Elisa Maria zou heten. ‘Elisa, Elisa’, danste er door de kamer tussen mijn vader en moeder; dit kind zou hun huwelijk redden.

Vaag zal ook ik als kleuter die illusie gevoeld hebben en misschien verklaart het waarom ik tot op de dag van vandaag mijn zus als een soort engel heb gezien. Ik was het met mijn ouders eens dat zij haar zangerige namen verdiende. Grote spannende, donkere ogen en zwart haar. Ik meen me vaag te herinneren dat ik me afgevraagd heb of ik lelijker zou worden als ik vaak in de wieg zou kijken en of ik haar schoonheid eraf kon kijken, maar misschien heb ik die gedachte pas later aan mijn repertoire herinneringen toegevoegd.

Elisa, mijn tegenpool in alles. Later zou ik leren begrijpen dat onze uitersten de voeding waren voor onze gezamenlijke overleving. De symbiose van de verschillen. Elisa was mooier, sprankelender en meer geliefd dan ik ooit zou zijn, dat was mijn stellige overtuiging vanaf de dag dat zij geboren werd. Ik zou echter altijd haar grote, sterke, slimme zus zijn. Daarin zou ik haar altijd een stap voor blijven. Ik denk dat ik me als kleuter al voorgenomen had om het tot mijn levenstaak te rekenen haar te beschermen.

Terwijl ik wat drinken inschenk en neerplof op de harde bank in de hoek van mijn stacaravan, gaat mijn pikettelefoon. Ik hijs mezelf overeind en overbrug de drie meter tussen de bank en het houten bureautje waarop een oud model laptop staat. Door de openstaande deur van mijn kleine slaapkamer zie ik de radiowekker op 23:36 staan. Ik had eerder naar bed

moeten gaan, maar het telefoontje van mijn zus heeft me de hele avond beziggehouden.

‘Jo, zedenpiket’, zeg ik geïrriteerder dan ik eigenlijk zou willen.

‘Hé Jo ... Chris meldkamer hier. Kan het iets aardiger ... of moet je weer ongesteld worden?’

‘Chris, ik heb geen zin’, roep ik gespeeld vermoeid, terwijl ik me realiseer hoe moe ik ben.

‘Meissie, jij hebt nooit zin. Wacht maar tot ik een keer in die caravan van je op bezoek geweest ben, dan krijg je vanzelf zin.’ Chris lacht zoals altijd om zijn eigen grap.

Ik kan de ene dag beter tegen de stompzinnige en vaak nauwelijks nog originele seksistische humor van sommige van mijn mannelijke collega’s dan de andere dag. Op de mindere dagen laat ik me verleiden tot de aanval, die me praktisch nooit winst oplevert.

‘Ik val op vrouwen Chris, dat weet je na vijftien jaar toch wel’, zeg ik in de wetenschap dat ik hem alleen maar prikkel.

‘Ik ook’, zegt hij grinnikend, alsof we een gezamenlijke hobby ontdekt hebben. Hij doet me denken aan Eelco, een van mijn collega’s uit de tijd dat ik als beginnend politieagent in de surveillancedienst werkte. Eelco was een echte man, vond hij zelf. Hij trainde zijn lichaam tot het uiterste en kon oeverloos praten over zijn spieromvang, spiermassa en trainingsschema’s, waarbij enig narcisme hem niet vreemd was. Hij genoot zichtbaar van toegenomen of afgenomen maten of procenten en deelde zijn resultaten graag met vooral vrouwelijke collega’s. Met hem in de surveillancewagen als beginnend agente was een beproeving. En als lesbische agente in die tijd met Eelco rijden, was een regelrechte ramp. Hoe gênant verrast was ik toen hij voor het eerst vanuit de surveillanceauto ’s nachts langzaam voorbij een groepje vrouwen reed en naar ze floot. Hoe goed zou het rood van de schaamte van mijn hals tot mijn oren zichtbaar zijn geweest destijds? En ik zei er niets van. Ik verachtte hem om dat gedrag, maar ik zweeg en zat me keurig in uniform naast hem te schamen. Eelco kon me bij aanvang van de nachtdienst op zo’n speciale manier aankijken en zeggen: ‘Hé Jo, zullen we samen rijden vannacht, gaan we vrouwen kijken ...’ En ik verzette me er niet tegen. Nu acht ik het uitermate onwaarschijnlijk dat ik me ooit nog zo zal laten vernederen door een collega, maar destijds was ik nieuw, jong, groen, onzeker, vrouw en lesbisch. Met

name die laatste combinatie leek Eelco alleen maar te prikkelen tot het verenigen van een vermeend gezamenlijk jachtinstinct.

‘Kijk daar, tien over twee!’, riep hij vol overtuiging als we stapvoets door een drukke uitgaansstraat reden. Ik was zo naïef om eerst op mijn horloge te kijken, maar na enige uitleg besepte ik zijn aanduiding ‘prooi in zicht, rechts van het midden’. Ik vergiste me de eerste tijd wel vaker in de betekenis van het vakjargon, waar de ene collega wat meer aan leed dan de andere. Eelco leed er ernstig aan. Tijdens een nachtelijke achtervolging op de snelweg kon hij, terwijl hij met hoge snelheid reed, op een bijzonder spannende manier aan me vragen of ik hem ‘een lichtje’ wilde geven. Waarop ik in het duister naast me tastte, op zoek naar de klem waar de grote Maglite in vastgeklikt moest zitten, me wel afvragend wat hij met een zaklamp moest tijdens een achtervolging. Dan kon hij verbaasd concluderen hoeveel ik nog moest leren, deed de zwaailampen aan en liet mij lichtelijk beschaamd in stilte naast hem de achtervolging mee beleven. Blauw licht is ook licht, natuurlijk. Eelco was een collega die overal en altijd net een beetje te dicht bij je kwam staan. Binnen je privécircle, net zo dat je zijn blik niet kon ontwijken en met als meest voorkomende effect dat je beschaamd langs hem heen keek op zoek naar iets op de grond, alsof je dat daar zojuist had laten vallen. Ik had tijd nodig gehad om te wennen aan de teleurstelling dat politiemensen net gewone mensen zijn en er dus ook collega’s waren die soms intimiderend, agressief of seksueel grensoverschrijdend waren. Terwijl ik het wist, al lang voordat ik bij de politie solliciteerde.

‘We hebben gehoord dat je lesbisch bent’, had een van mijn nieuwe ploeggenoten tegen me gezegd toen ik net van de politieschool kwam en in hun ploeg geplaatst werd. ‘We hadden liever Marjon in de ploeg gehad, maar goed, dat kon niet meer. Weet dat we het op zich geen probleem vinden, hoor. Als je het er maar niet te veel over hebt.’ Marjon bleek een collega die gelijktijdig vanuit een ander korps geplaatst moest worden en van wie bekend was dat zij met een politiemans getrouwd was.

Ik was vijftientig toen ik bij de politie begon. Op de geregeld gestelde vraag waarom ik zo relatief laat bij de politie was gegaan en wat ik dan in die tussentijd gedaan had, heb ik steevast met een omweg geantwoord. Alles om het zorgvuldig belogen gat in mijn cv af te schermen.

Tussen de rommel op mijn bureau zoek ik naar een pen en een stukje papier. ‘Oké, Chris ... vertel?’, roep ik zuchtend tegen de centralist.

‘Goed dan ...’, antwoordt hij berustend. ‘Of je naar het bureau wilt gaan; daar zijn vanavond twee meiden half ontkleed binnen komen lopen. Ze zouden verkracht zijn. De hulpofficier heeft ze kort gesproken en jij en Anna moeten ernaartoe. Laat nog maar weten of ik de forensische moet sturen. En bel zelf Anna even als je wilt, oké?’

Het lijkt me erg koud om half ontkleed over straat te gaan, bedenk ik me. Terwijl ik mijn tas zoek, voel ik een vage gejaagdheid door mijn maag rollen. Een krampende eileider of baarmoeder – de exacte locatie in deze fase van mijn cyclus heb ik nooit goed begrepen – trekt mijn aandacht. Ik heb mijn eisprong en die wordt elke maand pijnlijker. Daar zal mijn zus voorlopig geen last van hebben. Nog een mazzeltje voor haar. Terwijl ik de deur van mijn caravan achter me dichttrek en in het donker over het grindpad mijn weg naar het tuinhekje zoek, breekt er een golf van jaloezie door mijn harnas. ‘Je mag er helemaal bij zijn, vanaf nu tot de geboorte’, had Elisa geroepen als antwoord op mijn alleszeggende stilte toen ze me erover belde. Even sta ik stil met het half verrotte tuinhekje in mijn hand. Ik slik iets weg wat het midden houdt tussen een traan en een restje keelontsteking. Kuthek. Ik moet het echt een keer repareren, bedenk ik me terwijl ik het na wat mislukte pogingen uiteindelijk scheef in z’n laatste scharnier laat hangen en de parkeerplaats van de camping op loop. Met de afstandsbediening in de autosleutel verlicht ik enigszins het pad richting de dienstauto. Het najaar is een slechte tijd om in de caravan te zitten. Vochtig vooral. Als ik achter het stuur van de Opel Corsa kruip, hoor ik het bekende geluid van mijn vriend Gabber. ‘Ssst ...’, probeer ik de spierwitte poes met het kleine grijze plukje boven op zijn kop te commanderen. De meeste caravans staan leeg in de winter, maar de chalets die geschikt zijn voor permanente bewoning worden daar bijna allemaal ook voor gebruikt. Meestal door gepensioneerden die er alle avonden vroeg naar bed gaan. Gabber heeft een scherpe en doordringende mauw en ze staat al half in de auto luidruchtig kopjes te geven.

‘Je kunt niet mee, pas jij maar op de hut’, fluister ik terwijl ik glimlach om de illusie van veiligheid die deze kleine brutale poes me biedt.

Typisch mijn zus, om op te bellen en zonder verdere introductie te

vragen of ik de komende tijd haar tampons wil bewaren. Ik mag ze zelfs gebruiken, want 'zij hoeft effe niet meer'. Zou mijn mooie zus ook zulke mooie kinderen baren?, vraag ik me af terwijl ik het terrein van de camping afrij richting het politiebureau in Veenendaal. En zouden hun namen ook zo rondzingen als Elisa Maria?

Onderweg bel ik Anna. 'Verkrachting ... meer weet ik ook nog niet', mompel ik als ik de slaperige stem van mijn collega hoor. Ze woont dichterbij het bureau, we zullen er tegelijk zijn als ze nu ongeveer vertrekt. Ik zoek vergeefs naar het snoertje van de telefoon zodat ik handsfree verder kan praten. Als ik met één hand de telefoon vasthoud, met mijn knie stuur en met de andere hand in mijn rommelige tas alleen maar tussen losse papieren en restjes van de chocoladereep van gisteren graai, geef ik het op en breek het gesprek met Anna af.

'We praten zo verder, ik moet sturen', roep ik en ik hang op. Telkens als ik een bocht neem, tikt de richtingaanwijzer rustig en regelmatig, tot ik 'm precies op het juiste moment terug duw en het tikken weer stopt.

'Koffie staat al klaar', roept Fatiha door de intercom, terwijl ze het hek van de binnenplaats voor me opendoet. Ik heb geprobeerd iets zangerigs in dat Marokkaanse Nederlands te horen, maar het klinkt vooral scherp, alsof er altijd een beetje ruzie in de taal zit. Wat overigens tot pijnlijk gênante misverstanden kan leiden, als je denkt dat twee Marokkaans sprekende collega's ruzie hebben terwijl ze over het weer praten. Dat heeft misschien wel alles met het saaie en monotone Nederlands te maken. Marokkaans klinkt in elk geval spannender, met veel meer verschil in toonhoogte, maar niet zoals het Frans kan zingen of het Italiaans kan dansen. Ooit heb ik me er een jaar aan gewaagd om een heel klein beetje Marokkaans te leren. Ik voelde me belachelijk als ik probeerde tegen een Marokkaanse collega te zeggen welke dag het is vandaag. Choekran, dankjewel en boulis, politie. Dat zijn de enige woorden die ik meen onthouden te hebben en zelfs daar zou ik me in kunnen vergissen. En ik kan nog steeds Karim in het Arabisch schrijven, maar daar heb je verder weinig aan.

Ik bedank Fatiha voor de koffie als ik haar bij de balie passeer. Ze heeft zich daarachter verschanst met een grote mok en iets voor zich op haar scherm wat vanuit de verte lijkt op een kaartspel. Ik pak het plastic beker-

tje uit de koffiemachine en roer functieloos maar zorgvuldig het lepeltje een vast aantal keren links- en rechtsom.

‘Snel gedaan’, zegt Vince als ik daarna mijn tas onder het bord met portofoons schuif en met mijn koffie aan de grote ronde tafel ga zitten. Vince doet vanavond dienst als hulpofficier van justitie en is een aimabele man. Aantrekkelijk voor zijn leeftijd en goed in zijn vak. Zijn blauwe ogen stralen een bijna kinderlijke vrolijkheid uit, die gecompenseerd wordt door zijn grijze lokken waarin zijn leeftijd verscholen ligt. Een van de effecten van zijn serieuze houding is dat ik zelf soms grapjes maak die me eigenlijk net iets te ver gaan, maar die ik dan toch maak. Alsof ik hem over de streep van het zuinige midden wil lokken door ver aan de andere kant te gaan staan grappen en grollen. Zonder resultaat overigens en met enige mate van ontrouw aan mezelf.

‘Ja, de melding’, legt Vince uit nadat ik hem vragend aankijk. ‘Twee meiden ... ze kwamen zo’n half uur geleden half ontkleed en met een handdoek omgeslagen het bureau binnenlopen, terwijl het best fris is buiten. Fatiha heeft ze opgevangen. Ze leken me behoorlijk overstuurd allebei.’ Hij haalt tussendoor even hoorbaar adem – hij ruikt naar knoflook, wat me doet vermoeden dat de collega’s van de late dienst, zoals vaker op zaterdagavond, shoarma hebben laten brengen – en vervolgt dan zijn betoog. ‘Ze hebben het over twee mannen in een flat, verkrachtingen ... het zou allemaal een nacht en een dag geduurd hebben. Ik heb de forensische al gebeld. Bart heeft dienst. Komt er zo aan. Hij moet uit Amersfoort komen.’ Terwijl ik mijn koffie opdrink, komt Anna binnenlopen.

‘Hoi, Jo ... Vince ...’, roept ze in onze richting. Ik knik en kijk naar haar verwilderde hoofd, het haar wat in de war, maar zoals altijd keurig opgemaakt. Die zal haar kliko nog niet buitenzetten zonder lippenstift. Ik krijg een knikje terug en ze zucht. ‘Lag net te pitten, wilde een keer vroeg naar bed ... Zal je net zien.’ Ze zakt met haar lange lijf wat onderuit op de stoel en legt haar pakje sigaretten met aansteker voorspellend voor zich op tafel. ‘Wat hebben we?’

‘Weinig nog. Twee meiden, vanavond net iets voor elf uur binnen komen lopen, zoiets was het toch, Vince?’

Hij kijkt op zijn horloge, knikt en herhaalt de informatie. Ik sta op en pak koffie voor Anna. Het is stil in de wacht. De wisseling van avond- naar nachtdienst is net geweest en de beschikbare surveillanceauto’s zijn